

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 524/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. J. – J., R., zastúpenej advokátom JUDr. L. V., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 32 Cb 279/05-405 z 18. septembra 2009, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 367/2009-439 z 22. marca 2011 a listom Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. Kc 232/11-7 z 22. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. – J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2011 doručená sťažnosť J. J. – J., R. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 32 Cb 279/05-405 z 18. septembra 2009, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave

(ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 367/2009-439 z 22. marca 2011 a listom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 232/11-7 z 22. septembra 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd svojím rozhodnutím č. k. 32 Cb 279/05-405 z 18. septembra 2009 zamietol žalobu sťažovateľky z 11. júla 2005, ktorou sa domáhala zaplatenia sumy 52 174,67 € (t. j. 1 571 813,98 Sk) uplatnenej z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Cob 367/2009-439 z 22. marca 2011 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka podaním z 21. júla 2011 podala generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti právoplatnému rozsudku krajského súdu z 22. marca 2011, ktorý prokurátorka krajskej prokuratúry listom č. k. Kc 232/11-7 z 22. septembra 2011 odložila ako nedôvodný.

Podľa sťažovateľky okresný súd a krajský súd svojimi rozhodnutiami, ktorými zamietli jej žalobu vo veci náhrady škody, porušili jej základné právo zaručené v čl. 46 ods. 3 ústavy. Z obsahu sťažnosti vyplýva (i keď to nie je obsahom petitu sťažnosti), že sťažovateľka namieta porušenie označeného práva aj listom prokurátorky č. k. Kc 232/11-7 z 22. septembra 2011.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sa sťažovateľka *„domáha a navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci súdnej ochrany ústavnosti posúdil vec, zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 2 Cob/367/2009-439 zo dňa 22. 03. 2011, zrušil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn.: 32 Cb/279/05-45 zo dňa 18. 09. 2009 a vec vrátil Krajského súdu v Bratislave na ďalšie konanie“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 32 Cb 279/05-405 z 18. septembra 2009, rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 367/2009-439 z 22. marca 2011 a listom krajskej prokuratúry listom č. k. Kc 232/11-7 z 22. septembra 2011.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy rozsudkom

okresného súdu č. k. 32 Cb 279/05-45 z 18. septembra 2009, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta vo vzťahu ku konaniu okresného súdu (vo veci rozhodol rozsudkom z 18. septembra 2009), proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní krajský súd (rozsudok č. k. 2 Cob 367/2009-439 z 22. marca 2011). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať rozsudok okresného súdu č. k. 32 Cb 279/05-45 z 18. septembra 2009.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 367/2009-439 z 22. marca 2011, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd zdôrazňuje, že podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Toto pravidlo sa teda vzťahuje aj na základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom zaručené v čl. 46 ods. 3 ústavy, ktoré možno považovať konajúcim súdom za rešpektované, ak tento postupoval v súlade s ustanoveniami zákona o zodpovednosti za škodu (napr. III. ÚS 322/08).

Podstata základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa náhrady škody spôsobenej v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na náhradu škody vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Inými slovami, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.

Z odôvodnenia sťažnosti možno vyvodiť, že k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy malo podľa sťažovateľky dôjsť tým, že krajský súd po predchádzajúcom pojmovom uznaní právneho stavu bez toho, aby sa s touto okolnosťou vysporiadal, jej jednoduchým popretím odvolanie zamietol a potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorý žalobu sťažovateľky zamietol.

Z odôvodnenia krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, vyplýva:

„Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok podľa § 212 ods. 1 O. s. p., prejednal odvolanie podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, pričom konštatuje správnosť dôvodov tohto rozhodnutia. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie riadne odôvodnil riadne vyhodnotil vykonané dôkazy a zistil skutkový stav, pričom sa správne vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie aj správne právne posúdil. S jeho závermi uvedenými aj v úvode odôvodnenia tohto rozsudku sa odvolací súd plne stotožňuje.

Na doplnenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd konštatuje nedôvodnosť odvolacej námietky žalobcu, podľa ktorej sa súd prvého stupňa nezaoberal skutočnosťami hodnými osobitného zreteľa, na ktoré žalobca poukazoval vo svojich podaniach, ako aj v odvolaní.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t. j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je (až na prípady hodné osobitného zreteľa) podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 3 zákona č. 58/1969 Zb.). Z toho vyplýva, že ak nejde o prípady hodné zvláštneho zreteľa, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu opravný prostriedok. V prípade, že by účastník konania riadny opravný prostriedok proti nezákonnému rozhodnutiu nepodal;

nevzniká štátu povinnosť nahradiť škodu napriek nezákonnosti rozhodnutia a vzniku škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia.

Dôvodom hodným osobitného zreteľa je, keď nepodanie riadneho opravného prostriedku bolo spôsobené skutkovým alebo právnym stavom, ktorý vylučoval alebo znemožňoval jeho podanie. Takýto stav v predmetnej veci nenastal, preto súd prvého stupňa správne vo svojom rozhodnutí uviedol, že v danom prípade žalobca nepreukázal, že by nastal prípad osobitného zreteľa. Dôvody uvádzané žalobcom za hodné osobitného zreteľa súd nepovažoval za relevantné.

Vznik zodpovednosti štátu ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti (§ 4 zákona č. 58/1969 Zb.). Nároky na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. sú svojou povahou občianskoprávne nároky, pričom právna úprava kladie nemalý význam na ich predbežné prerokovanie s ústredným orgánom (§ 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Pokiaľ ide o nároky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, predbežné prerokovanie sa zo zákona nevyžaduje. V danom prípade bol nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím predbežne prerokovaný na Ministerstve financií SR (čl. 139), ktoré nárok žalobcu odmietlo, nakoľko nepodal voči uvedeným rozhodnutiam riadny opravný prostriedok.

V tejto súvislosti odvolací súd k odvolacej námietke žalobcu konštatuje, že skutočnosť, že žalobca nepodal voči záväzným informáciám č. 2/2002 a č. 3/2002 opravný prostriedok nebola medzi účastníkmi konania sporná. Súd prvého stupňa ju zistil z tvrdenia oboch účastníkov konania, a preto nebolo potrebné s poukazom na § 120 ods. 3 O. s. p. vykonávať osobitné dokazovanie. Inak ako obsahom spisu vedeného správnym orgánom sa nedá preukázať, že účastník opravný prostriedok nepodal, avšak účastník konania - v danom prípade žalobca, mal dokázať, že opravný prostriedok podal. Nakoľko však sám tvrdil, že opravný prostriedok nepodal, bolo by nadbytočné k tejto otázke vykonávať dokazovanie.

Odvolací súd tiež vyhodnotil ako nedôvodnú námietku, že súd prvého stupňa nevykonal navrhované dokazovanie. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností potrebných pre svoje rozhodnutie a ak nezistil existenciu jednej z podmienok zodpovednosti štátu za škodu, nebolo potrebné vykonávať dokazovanie k ďalším podmienkam vzniku zodpovednosti štátu za škodu pôsobenú nezákonným

rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Aj účastníci konania pred vyhlásením dokazovania za skončené zhodne uviedli, že nemajú návrh na doplnenie dokazovania a žalobca netrval na výsluchu navrhovaných svedkov.

Štát zodpovedá len za takú škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, ktorá bola spôsobená priamo a nesprostredkované práve (teda iba) týmto nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym postupom. Z postupného sledu jednotlivých skutkových okolností danej veci je zrejmé, že žalobkyňou uplatnená škoda v podobe ušlého zisku nebola spôsobená priamo rozhodnutím colného orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. V danom prípade preto nie je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom colného orgánu, resp. jeho nezákonným rozhodnutím č. 2/2002 a 3/2002, a tým zmenšením, resp. nezvýšením majetku žalobcu, náhrady ktorého sa domáha. Žalobca v konaní nepreukázal vznik škody a tiež existencie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, príp. nesprávnym úradným postupom colného orgánu a znížením, resp. nerozmnožením jej majetku. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná zodpovednosť štátu, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď žalobu žalobcu zamietol.

Keďže súd prvého stupňa vo veci rozhodol správne, odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. “

Z uvedeného hľadiska sa závery krajského súdu, ktorý ustálil, že nároky sťažovateľky, ktorá bola aj v konaní pred všeobecnými súdmi relevantne právne zastúpená, treba posúdiť podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), nejavia ako svojvoľné alebo zjavne neopodstatnené, rovnako ako ani závery krajského súdu, že zákon č. 58/1969 Zb. ešte neupravoval inštitút náhrady nemajetkovej škody.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne súladným postupom vyhodnotil a aplikoval na prípad sťažovateľky relevantné právne

normy, na základe čoho dospel k záveru, že sťažovateľka nespĺňa zákonné podmienky na uplatnenie si nároku podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, pričom tomuto jeho záveru sa nedá vyčítať arbitrárnosť ani svojvoľnosť, takže v konečnom dôsledku nemohlo ani dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy.

Uvedené zistenia boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd nad rámec uvádza, že sťažnosť v tejto časti mohla byť odmietnutá aj ako podaná oneskorene, pretože jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudok krajského súdu č. k. 2 Cob 367/2009-439 z 22. marca 2011, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 32 Cb 279/05-405 z 18. septembra 2009, nadobudol právoplatnosť 26. mája 2011 a sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 2. novembra 2011. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľke od 26. mája 2011 do 2. novembra 2011 uplynula lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Z uvedeného dôvodu mohla byť sťažnosť odmietnutá aj ako podaná oneskorene.

3. Sťažovateľka namietala porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy listom krajskej prokuratúry č. k. Kc 232/11-7 z 22. septembra 2011, ktorým bol

odložený ňou podaný podnet generálnej prokuratúre na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu č. k. 2 Cob 367/2009-439 z 22. marca 2011.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že podanie mimoriadneho dovolania je podmienené splnením zákonných predpokladov, ktoré sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľky, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07, II. ÚS 267/07).

Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti označenému rozhodnutiu krajského súdu mimoriadne dovolanie nemohlo dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľky, keďže platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľke právo (právny nárok) na vyhovie jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

Prokurátorka krajskej prokuratúry v liste č. k. Kc 232/11-7 z 22. septembra 2011, ktorá z poverenia generálneho prokurátora uviedla, že „... zákonné dôvody pre podanie mimoriadneho dovolania nie sú dané“, zrozumiteľne sťažovateľke vysvetlila, že ňou namietaný rozsudok okresného súdu č. k. 32 Cb 279/05-45 z 18. septembra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 367/2009-439 z 22. marca 2011 po ich preskúmaní

sú vecne správne a v súlade s ústavou, a preto neprichádzal do úvahy postup podľa § 243e OSP.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (v danom prípade generálnej prokuratúry) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 43/07, II. ÚS 23/2010).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011